

Nr 225

Av herr Åberg m.fl., angående lån från räkfiskelånefonden.

(Lika lydande med motion nr 181 i Första kammaren)

Genom beslut den 29 mars 1963 godkände Kungl. Maj:t överenskommelse mellan Sverige och Norge av innebörd att den fiskerättsliga reglering som tillkom genom överenskommelse den 20 december 1950 angående fiskeriförhållandena i vissa till Sverige och Norge hörande vattenområden skulle avvecklas under en övergångstid fram till den 31 december 1964. Samma dag uppdrog Kungl. Maj:t åt fiskeristyrelsen att i samråd med arbetsmarknadsstyrelsen (och SVC) närmare utreda verkningarna för Sveriges del av att avtalet upphörde den 31 december 1964 samt att inkomma med förslag till åtgärder ägnade att avhjälpa för berörda fiskare uppkomna svårigheter.

Fiskeristyrelsen överlämnade förslag till åtgärder i nyssnämnda syfte den 27 augusti 1964, i vilket konstaterades att 1963 års överenskommelse medförde att fisket inom visst område gick förlorat för svenska fiskare, och fiskeristyrelsen ansåg därför att de fiskare som inriktat sig på att skaffa sig större båtar eller starkare motorer för att kunna uppsöka längre bort belägna fiskevatten i första hand borde stödjas.

Den lämpligaste stödformen ansågs vara att till kostnaderna härför bevilja lån som liknade fiskerilånen. I Kungl. Maj:ts proposition nr 190/1964 beräknade departementschefen medelsbehovet för ovannämnda långivning till sammanlagt 5,5 milj. kr.

Vid ansökningstidens utgång sista december 1966 hade enligt uppgift lån utbetalats med 1 916 352 kr. Dessutom hade till nämnda dag beviljats 327 700 kr. i lån, vilka dock vid denna tid ej utbetalats. Sammanlagt har alltså av det beräknade medelsbehovet endast 2 244 052 kr. utnyttjats. Vid årsskiftet fanns dessutom ineliggande ej behandlade låneansökningar på tillsammans 1 342 200 kr.

Den relativt stora anhopningen av ansökningar inför årsskiftet 1966/67 har sin förklaring i att det för många av de berörda fiskarna varit svårt att avsätta de äldre båtarna, varför man inte tidigare tagit den ekonomiska risken att skaffa större farkost.

I vissa fall har man nu sökt lån till ny båt trots att man fortfarande saknar köpare till den äldre, mindre båten. Tyvärr måste konstateras att såväl myndigheter som fiskare delvis felbedömde möjligheten att inom rimlig tid vidtaga den nödvändiga omläggningen från mindre till större fartyg. Inte enbart fiskebortfallet inom det område där Norge fick ensam fiskerätt, utan också andra motgångar för

räkfiskarna, såsom minskade fångster på andra områden, har gjort att omställningsprocessen dragit ut på tiden. Då ansökningstiden utgick den 31 december 1966 fanns det fortfarande kvar fiskelag som gärna önskade utnyttja lånemöjligheterna men som inte vågade drista sig till att söka lån och köpa annat fartyg då de kunde riskera att få en stor del av sitt övriga kapital låst i en gammal båt. Det skulle därför vara synnerligen värdefullt för dessa fiskare om ännu ett år kunde fogas till den ansökningstid som tidigare stipulerats. Ur ekonomisk synpunkt bör detta ej vålla någon olägenhet då som ovan nämnts det fortfarande finns kvar ca 2 milj. kr. av de medel som riksdagen anslag 1964.

Med hänvisning till vad här anförts föreslår vi,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att lån ur den s.k. räkfiskelånefonden (enl. kungl. brev nr 76 av den 18/12 1964) må med oförändrade villkor beviljas t.o.m. utgången av 1967.

Stockholm den 20 januari 1967

Georg Åberg (fp)

Lennart Mattsson (cp)

Carl E. Johansson (s)

Evert Svensson (s)

Nils Carlshamre (h)

Henry Berndtsson (fp)
